

fuldstændigt med Guld, vil det betyde, at man til de 120 Mill. Kr. skulde lægge det Beløb, Metalbeholdningen udgør, og tager vi efter Balancen pr. 30. September, hvor den var 72,77 Mill. Kr., kommer vi op til det Tal, jeg nævnedes før, omtrent 193 Mill. Kr., som jeg runder op til 200 Mill. Kr. Det er dog 66 Mill. Kr. mindre end det, der pr. 30. September kunde udstedes ifølge det her foreslaaede! Men dette kun sagt i Forbigaaende.

Hovedsynspunktet er og maa blive, at Seddelmængden bør bevæge sig efter Handelens og Omsætningens Tarv, og derfor bør man ikke lade saadanne Bestemmelser blive permanente, der funderer Seddelmængden paa udenlandske Statsobligationers Kurs, som jo kan bevæge sig i modsat Retning af den, vor Handelsomsætning kræver, samt paa danske Obligationer saaledes, at Seddelmængden skal rette sig efter Statens tilfældige Laanebehov. Men derfor er det da ogsaa saa overordentlig betegnende — det vil jeg gøre de Herrer opmærksom paa —, at der i Lovforslaget er udeladt nogle af de væsentligste Ord i den gældende Lov af 12. Juli 1907. Der fastholdes nemlig dér meget skarpt det Standpunkt, som den ærede første Taler pegede paa var det gældende ifølge den oprindelige Oktroj af 1818. Der staar, at Banken er berettiget til at udgive et saa stort Seddelbeløb — nu kommer det —, „som Omsætningen til enhver Tid findes at udkræve“. Disse Ord er der ikke mere. I det foreliggende Lovforslag staar der: „Banken er berettiget til at udgive det til enhver Tid fornødne Seddelbeløb“. „Fornødne“, hvad vil det sige? Fornøden ud fra Nationalbankens Standpunkt som Privatforetagende eller fra hvilket Standpunkt? Nødvendighed er ofte et temmelig subjektivt Begreb. Men det stemmer i øvrigt med den hele Tendens, den reelle Tendens i de nye Bestemmelser, der er føjede til, at man ikke længer skal tage dette Hovedsyns, som er accentueret saa skarpt ved de Ord, jeg oplæste af den bestaaende Lov. Man spørger uvilkaarlig sig selv, om Udeladelsen af disse Ord blot er et Tilfælde, eller om det ikke er et Tilfælde, som ligner en Tanke, jeg kunde fristes til at sige, som *har* en Tanke.

A propos „har en Tanke“ kommer jeg herved naturligt til med et Par Ord at strejfe Bestemmelsen om Afgiftens Nedsættelse. Der er her for det første den Ejendommelighed, at her dukker den gamle „Metalfond“ op. Vi har nemlig forskellige

Metalfonds, vi har først Metalfonden ifølge den gældende Lov af 1907, som ikke er nogen rigtig Metalfond, men den kan i alt væsentligt gaa som Metalfond, og der er dernæst den Metalfond, som her laves af Regeringen, og som maa siges kun i højst uegentlig Forstand at være en Metalfond — den har saare lidet med en Metalfond at gøre —, og saa har vi endelig en Metalfond, som kun tjener til Norm for Afgiftsberegningen, det er igen selve den gamle Metalfond, som stadig menes at være god nok, hvor det gælder Afgiften. Afgiftsberegningen er nu ændret derhen, at man fra 5 pCt. skal gaa ned til Halvdelen af Bankens Diskontosats. De erindrer alle de gyldne Ord, Frants Knivsmed siger i „Den politiske Kandestøber“: „Vi maa magede det saa, at de Forslag, vi give ind til Raadet, ikke lugte af egen Nytte, thi ellers komme vi ingen Vej dermed“. Gud fri mig nu for at paastaa, at disse Forslag skulde lugte af Egennytte, men dog maa jeg sige, at man har ligesom en svag Duft i Næsen — „svale, milde Blomsterdufte, hvorhen vinke I min Hu?“ —, og Folk med fine Næser mener i denne Æm, denne Blomsterem, „der gaar og kommer, som den drev gennem Luften“, for at bruge et bekendt Udtryk, at kunne skelne tvende Dufte, nemlig een, der, om jeg saa maa sige, stammer nede fra Holmens Kanal, og en anden, som stammer lidt længere nede fra, fra den røde Bygning. Det er et ejendommeligt Sammentræf, at først fik vi af den højtærede Finansminister fremsat et Lovforslag om en Statsgæld. Han havde faaet et fordelagtigt Tilbud fra Nationalbanken, et virkelig særdeles favorabelt Tilbud om Statsobligationer, og 22 Mill. Kroner deraf skulde altsaa Nationalbanken overtage, og nu kommer dette Forslag, hvorefter disse Obligationer, naar de udstedes, kan tjene til Seddelfundering. Altsaa, man kan i Fantasien tænke sig, hvorledes den højtærede Finansminister og Nationalbankdirektør Rubin kan have overvejet den Ting og den ene have sagt til den anden: Kan vi ikke faa et billigt og smukt Tilbud? hvorpaa den anden har svaret: Nationalbanken kan ikke tage fra de smaa Kommuner og fra Handel og Omsætning, og saa har den ene af dem faaet den fortræffelige Idé, at man simpelthen kan bruge disse Obligationer som Seddelfundering, saa kunde man faa det nøjagtigt tilsvarende Seddelbeløb. Dette er ganske naturligt for en Finansminister, der viger tilbage for at bruge den Udvej, der ellers frembød sig af sig selv, nemlig